

חנניה בן סימון

W

ילדות

ילדותו:

חנניה בן-סימון נולד ביום

כ"ח בכסלו ת"ש

(10.12.1939) להורים

חביבה ושמעון.

חנניה נולד בקזבלנקה

אשר במרוקו.

תמונה של
קזבלנקה

הקהילה היהודית בקזבלנקה,
הפכה בשנות הארבעים של
המאה העשרים לגדולה ביותר
מבין קהילות יהודי מרוקו
והמגרב. עד לשנת 1956 היו
בה כ-100,000 יהודים שחלקם
הגדול התגורר במלאח, הרובע
היהודי העתיק.

בקהילה היו שינויים תכופים
כיאה לכרך הגדול הרצוף שינויי
שיפור והתרחבות. בגלל
תפקידה כבירה כלכלית
ומסחרית, לאחר התבססות
השלטון הצרפתי, הפכה העיר
יעד להגירה מכל חבלי הארץ.

לצד הקהילה היהודית המקומית
המגובשת שחיה בעיר החדשה
ברבעים הבורגניים עם
האוכלוסייה הנוצרית הצרפתית,
העיר תפקדה כ"שער-יציאה"
לרבים מן העולים לארץ. אלה
שהו בה תקופה קצרה בהמתנה
לאוניות שהפליגו מהנמל המקומי
למרסיי, שבדרום צרפת. רוב
העולים היו מהקהילות המרכזיות
של מרוקו, שישבו מזה דורות
בערים פאס, מקנס, מרקש,
רבאט-סאלה ועוד. חלק מן
העולים הגיעו מדרום הארץ.

קזבלנקה מרוקו

בשנת 1952 עלתה המשפחה
לארץ. כשעלה חנניה לארץ
נכנס לקיבוץ דתי של "הפועל
המזרחי", ושהה בקיבוץ
שלוחות אשר בעמק בית שאן.

שלוחות הוא קיבוץ דתי בעמק
המעיינות (עמק בית שאן),
הנמצא כשלושה ק"מ מדרום
לעיר בית שאן. הקיבוץ שייך
לתנועת הקיבוץ הדתי ומהווה
אחד מתוך רצף של ארבעה
קיבוצים דתיים סמוכים בעמק
המעיינות (טירת צבי, שדה
אליהו, עין הנציב ושלוחות).
מדובר בקיבוץ מקסים אשר
מוקף בנופים נהדרים הכוללים
שדות חקלאיים, מטעי תמרים,
בריכות דגים והרים רמי פסגה.

השם שלוחות מבטא את הרצון
להקים זכר למשפחות החברים
שניספו בשואה - שלוחות =
ענפים, ובנוסף, מציין את
מיקומה של שלוחות, על
שלוחה של הר הגלבוע.

הקיבוץ נוסד בתאריך ג' סיוון
תש"ח, ה-10 ביוני 1948
במהלך מלחמת העצמאות,
והיה לקיבוץ הראשון שהוקם
לאחר קום המדינה. מייסדי
הקיבוץ היו בוגרי גרעין תורני
מתנועת הנוער "בני-עקיבא"
אשר עברו הכשרה טרם
העלייה על הקרקע בפרדס חנה
יחד עם ניצולי השואה שבאו
להקים ביתם בארץ.

קיבוץ שלוחות

W

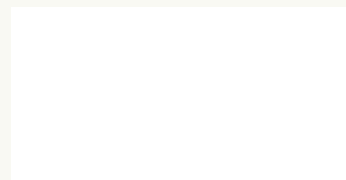

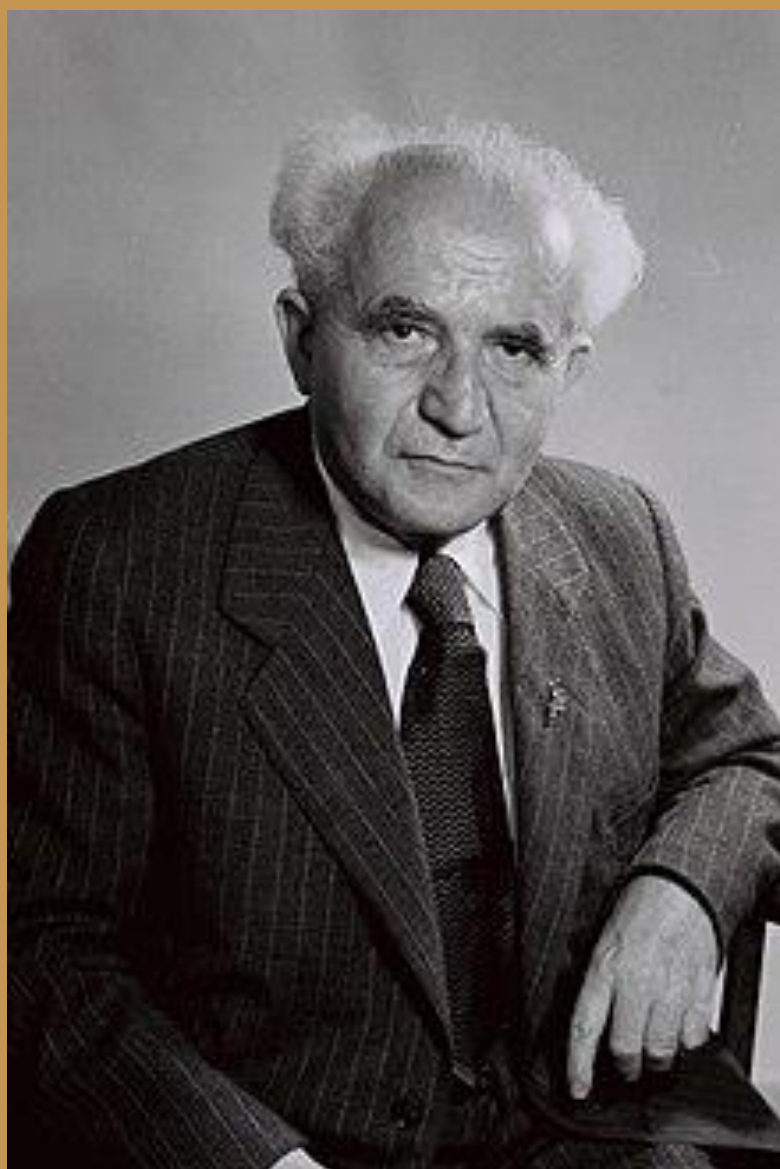
גיוס

תקופת הגיוס:

חנניה התגייס לצה"ל ביולי 1957.
בתקופה זו משה דיין היה הרמטכ"ל עד ה-
29 בינואר 1958, אז סיים באופן רשמי את
כהונתו

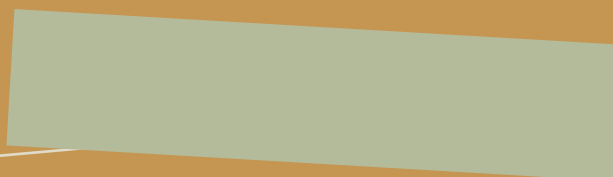

דוד בן גוריון

חיים לסקוב

סמל צה"ל

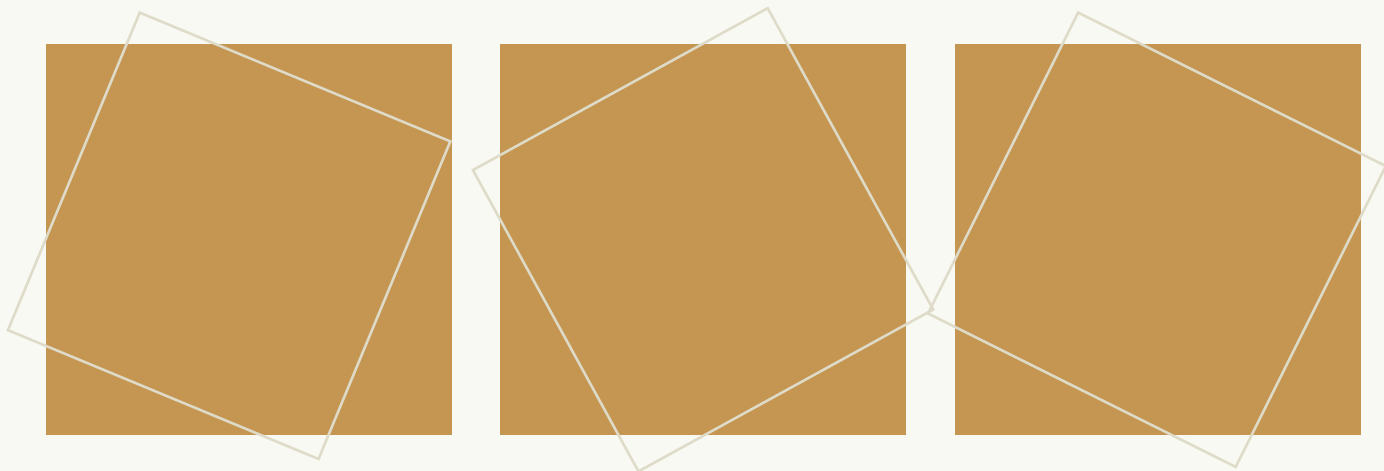
חנניה שרת בחטיבת ירושלים, חטיבת חיל
רגלים בצה"ל.

חטיבת ירושלים (חטיבה 16) היא חטיבת
חיל רגלים בצה"ל, שלחמה בכל מלחמות
ישראל.

החטיבה הוקמה בשלבים. לקראת סוף
מלחמת העצמאות הוקמה חטיבת מחוז על
בסיס לוחמי ההגנה, האצ"ל והפלמ"ח
ממרחב ירושלים.

בתחילת 1949 הוקמה חטיבה
16/160 באזור המרכז ותל אביב.
החטיבה הועברה לירושלים כמה
חודשים לאחר הקמתה. לקראת סוף
1949 הוחלט להקים חטיבת מחוז 16
(שנקראה חטיבת ירושלים) ממיזוג
חיילי חטיבת עציוני, חטיבת המחוז
וחטיבה 16/160.

3 סמל
חטיבה
16

בחטיבת המחוז המוקמת היו שמונה גדודי
מילואים. בנוסף לגדודי החי"ר היו כפופים
לחטיבה גם סיירת חטיבתית, כוחות שריון (18
טנקים), ארטילריה (מרגמות כבדות), הנדסה,
הג"א (8,000 חיילים) והגנה מרחבית (5,000
חיילים).

בהקמתה היה יעודה העיקרי
של החטיבה ההגנה על
ירושלים והפרוזדור שהוליך
אליה, ובמיוחד הר הצופים
והקו העירוני, אולם עם
השנים השתנה היעוד והרכב
הכוחות, ואין קשר בין
החטיבה לבין ירושלים.

עד שנת 1974 היה
מחנה שנלר מחנה
הקבע של החטיבה, ועד
שנות התשעים של
המאה ה-20 היו רוב
חיילי החטיבה בני העיר
ירושלים וסביבתה.

לאחר מלחמת יום הכיפורים פוצלה חטיבה 16 לשתי חטיבות: חטיבת חיר"מ (חי"ר מעולה) 97 וחטיבת חי"ר 266. בשנת 1985 נסגרה חטיבה 266 וחטיבת חיר"מ 97 הפכה לחטיבה 310. בשנת 2010 נערך בגבעת התחמושת בירושלים טקס בו הוחזר לחטיבה 310 מספרה המקורי, 16, במעמד ראש העיר. נכון ל-2021, חטיבה 16 היא חטיבת חיר"מ במילואים השייכת לעוצבת סיני.

כאשר חנניה השתחרר מן הצבא, הוא עבד
כפועל בניין עד שמצא בעבודה בדואר. מפעם
לפעם היה נקרא לשירות מילואים.

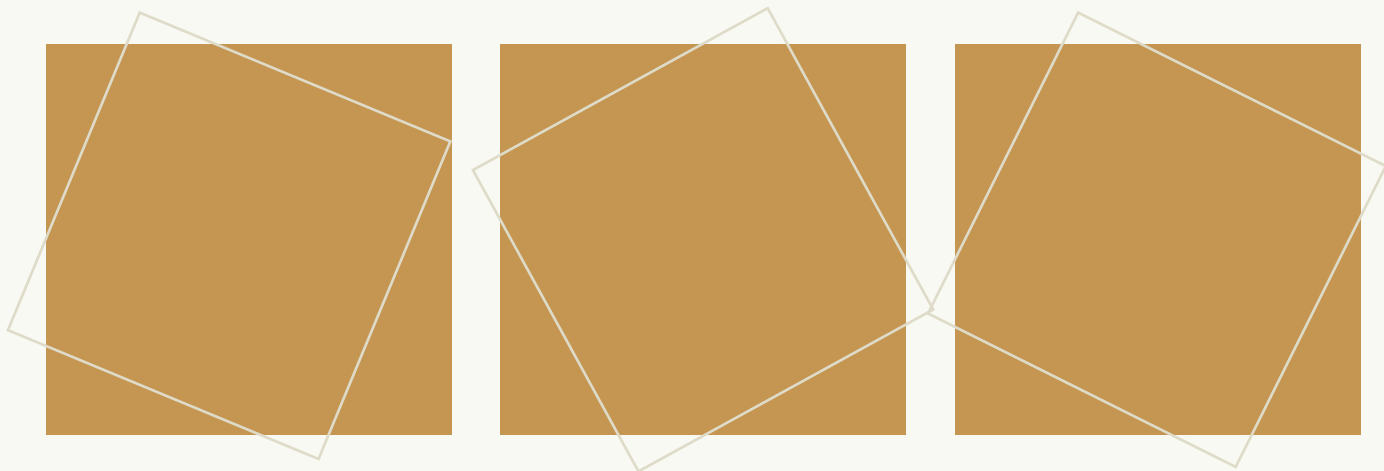
נפילתו

- חנניה המשיך לעבוד בדואר עד שנקרא שוב למילואים.
- חנניה נפל על משמרתו בשעת מילוי תפקידו ועקב שירותו ביום ט' בטבת תשכ"ח (10.1.1968).
- הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. בן 29 בנופלו.

הנצחה

”יהי זכרו ברוך” (נהוראי)
”חנניה בן סימון היה בן 28
בנופלו. נהרג בפיגוע ירי
בעודו זמן קצר לפני
חתונה.” (רון מגיני)
”אנחנו נזכור. תמיד. תודה
על הכל.”

- "יצא לי להכיר אותך דרך הסיפורים של אימי שהיית הדוד האהוב עליה, יקר לה וחשוב לה מאוד. זכיתי להקרא על שמך. אני מדליק נר לזכרך כמדי שנה . אנחנו עדיין זוכרים אותך ותמיד נזכור." (חנן ברדיצבסקי)
- "תמיד בליבנו חנניה היקר אוהבים אותך משפחת בן סימון"
- "דודי ז"ל יהי זכרו ברוך" (דליה אלי)

"אוהבים ולא שוכחים" (משפחת בן סימון)

נזכור אותם, כולנו יחד. כל אחד ואחת
מהם, מדי יום ביומו, והיום ביתר שאת,
כך - לנצח. "כי מדי דברי בו זכור אזכרנו
עוד"

(משרד הביטחון - אגף משפחות הנצחה
ומורשת)

חנניה מונצח באנדרטת בית יד לבנים
בירושלים

אנדרטות בית יד לבנים

W

קטעי זיכרון

"לב אל לב" לא במצבות אבנים ועצים נחקוק
ונשמור זכר הגיבורים אלא ברחשי הערצה וגאון
שיחיו בלב האומה לעולם ועד . הם העזו ויכלו
ונפלו – ותפארת מעשיהם תעמוד לעולם ,
ושמותיהם הברוכים יאירו לבאים אחרינו באור
הגבורה והנאמנות העזה כמוות . ונתייחד
בשעה זו גם עם ההורים השכולים שנתנו לעמם
יקר – עלומים מופלא זה .

את אפילו אינך יודעת שאינך, וכך את שוכבת שם יפה כל-
כך . בתוך ההריסות הנוראות כל-כך , עטור מצחך
בשערך הזהוב. והטבעת מלטפת את כף ידך , ומי יחלץ
אותך משם, ילדה יפה ומי יהיו בלבו לכסות את פניך .
בשמיכה השחורה, הדוקרת, ואת אפילו אינך יודעת
שאינך, ונשמתך מרחפת מעל הכיכר מרובת הזרועות
ונשמתך חולפת מעל הארץ הזאת, מעל השדות
החרושים, הנפרשים. ואת באה לאבא ואמא, ואת יודעת
כי הם יודעים, ואת רואה אותם שותקים , חבקי אותם,
ילדה יפה, כי עליך אבא ואמא בוכים. כי עליך אנחנו
בוכים. כי עת השתיקה הגיעה. מיריק גרזי " אני כותב
מתוך כאב. כאב של מי שחברו נפל בש

ילד שישיש ותשע / ילד בן 7 אמא תראי , הטנק
הזה שלמעלה בציר הוא של אבא והוא יורה
פגזים . והטנק על ידו עם הכוכב הזה של דגל
ישראל ... ויש מכונית משא ושם רואים חייל
גדול ועוד חייל ונורא רעש ובלגן כי זאתי מלחמה
. עכשיו אני רוצה דף חדש אמא בואי תעזרי לי ,
אני אף פעם לא מצליח – אמא , איך מציירים
שלום !?

לאלה שאינם / בני מוזס לאלה שאינם איתנו כאן
היום לאלה שהלכו מבלי לומר לנו שלום לאלה
שאף פעם לא יהיה להם מקום לאלה שנתנו
תרתי משמע את כל הלב על אלה שאני ואת וכל
אחד חושב לאלה שכעת אינם חשים עוד בכאב
לאלה שאהבנו, אוהבים ועוד נאהב לאלה
שאינם איתנו כאן עכשיו לאלה שהשאירו כמה
סימנים של כתב החקוקים על אבן שיש
ומוכתמים בדם לכל אלה לאלה שאינם . . .

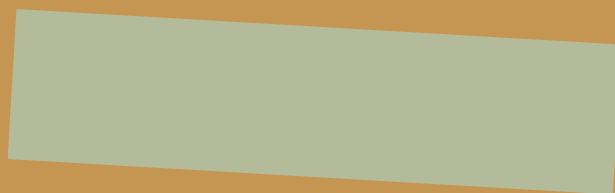

אין תנחומים בפינו לחיי ההוד והעוז שנספו
בעודם באיבם . אבל האימהות והאבות
השכולים אינם בודדים ביגונם . עם גאול מרכין
ראשו בפני אבלם החרישי והגאה . אך לא ביער
עצים אשר ניטע ולא במצבת – אבנים אשר
נבנה ייחקק ויישמר זכר הגיבורים אשר נפלו על
גאולת עמם ומולדתם . בלב העם היהודי , בלב
כל בני ישראל בדורנו-אנו ועד סוף כל הדורות ,
יחיה זכר הגבורה והתפארת של הגיבורים אשר
העזו ויכלו . דוד בן גוריון

מי יודע דרך השכול – ליפא אהרוני, קיבוץ סעד מי
יודע דרך השכול נוחת לפתע, מבקיע את חומת
הבית. חותר מבעד לדלת אינו מבחין, בין אמא
לאבא, בין אח לאחות, בין בת לבן. משאיר אותם
כואבים, דואבים, בודדים אין לו מעצורים, אין לו
רחמים.

הוא שובר, הוא מכה, הוא מצליף מי יודע דרך
השכול, הוא צובע את השער בלבן, מכבה את
המאור בעיניים, משאיר קמטים על הפנים. זורע
עצב ויגון, מורט את העצבים, הוא חודר כליות לב.
מכרסם, פוצע, מכאיב.

מי יודע דרך השכול, פורץ בסערה, משבית כל
שמחה. מרבה תהיות, למה, מדוע. אינו נותן מנוח
בלילה וביום גם אם נעלם, ולא נראה יותר הוא שוכן
בחדרי הלב, ואינו יוצא אף פעם. אף פעם מי יודע
דרך השכול

רבקה

- **רבקה** : למדתי בעשיית אלבום זה, עד כמה חשוב להעריך את החיים. אנחנו יכולות לחיות חיים רגילים ולחשוב שהכל טוב ופתאום עלול ליפול עלינו משהו, אתגר בחיים. למדתי מכאן שצריך תמיד להעריך את מה שיש לנו ולהתייחס לאנשים שאנחנו אוהבים בצורה הכי טובה שיש כי אין לדעת מה יקרה, רק בורא עולם יודע.

- בנוסף לכך נכנסתי לפרופורציות, מה חשוב שאני אשים עליו דגש בחיים שלי ומה פחות חשוב. על מה אני מתלוננת בחיים והאם יש באמת צורך לכך. למדתי שיש אנשים שעוברים משברים ממש קשים בחיים ועדיין מרימים ראש ולא מתייאשים בחיים וזה נתן לי כוח לשים לב לדברים החשובים בחיים שלי ולאנשים בסביבתי. זה נתן לי את הרצון לתת מעצמי יותר לעם ישראל ולעשות טוב לאנשים, לראות את האנשים מחייכים ושטוב להם זה מה שמספק אותי ונותן לי כוח להמשיך הלאה.

טלי

- **טלי:** בעקבות העבודה על אלבום ההנצחה למדתי על חנניה בן סימון ועל הגבורה והמסירות הרבה שלו. למדתי שצריך יותר להעריך את ההקרבה והמסירות של כל החיילים ששומרים על המדינה שלנו ומגנים עלינו. למדתי על החשיבות לזכור ולהנציח את החללים שמסרו את נפשם להגן על המדינה ובנוסף, למדתי שאסור לשכוח את המשפחות השכולות שאיבדו את יקיריהם ואת החשיבות לזכור ולהנציח את החללים.

רחלי סטודנטית

רחלי: למדתי ממהלך הפרוייקט על החשיבות שלנו לחנך את הדור הצעיר על המסירות הזו של החיילים שלנו. שאיבדו את החיים שלהם למען עם ישראל.

על המשפחות השכולות שמתמודדות עם הקושי והכאב יום יום בשביל עם אחד! עם הנצח!
שנזכה לחיות חיי נצח חיי אמונה הכרת תודה לחיילים שלנו.

יהי זכרו ברוך

